

Hugo Bouter

Het appèl voor de Waterpoort

De tijd van Ezra en Nehemia als voorbeeld van een reveil in de eindtijd

'Toen nu de zevende maand aanbrak en de Israëlieten in hun steden waren, kwam het gehele volk als één man bijeen op het plein voor de Waterpoort (...). Toen bracht de priester Ezra de wet vóór de gemeente, zowel mannen als vrouwen en ieder die het kon begrijpen, op de eerste dag van de zevende maand. En hij las daaruit voor op het plein vóór de Waterpoort'.

Nehemia 8:1-19

Een tijd van opwekking

De tijd waarin de boeken Ezra en Nehemia ons verplaatsen, was een tijd van terugkeer en herstel. Een klein deel van het volk van God keerde terug uit de Babylonische ballingschap naar het land dat Hij had beloofd aan het nageslacht van Abraham, Isaak en Jakob. Dit overblijfsel ging terug naar de plaats waar de Heere Zijn naam had gevestigd, de stad Jeruzalem, om de eredienst te herstellen en stad en tempel te herbouwen.

De volgorde waarin dit plaatsvond, is heel interessant. Menselijkerwijs geredeneerd zou men aan de buitenkant beginnen met de herbouw van de stadsmuur, en daarna met het herstel van de tempel in de stad zelf. Maar het ging precies andersom, van binnen naar buiten toe. Men begon bij het *hart* van de eredienst: het altaar en de tempel. Het altaar werd eerst opgericht op zijn fundamenteën. Daarna werd het fundament van de tempel gelegd en de tempel zelf werd na een lange onderbreking en na veel tegenwerking voltooid, dankzij het optreden van de profeten Haggai en Zacharia. Ten tijde van Nehemia maakte men pas een begin met de restauratie van de muren en de stadspoorten; deze

landvoogd zag hoe zijn werk werd bekroond bij de inwijding van Jeruzalems muur met muziek en zang (Neh. 12).

Er is echter nog iets anders dat deze tijd van terugkeer en herstel typeerde, en dat was de herleeftde belangstelling voor het Woord van God. Gods Woord kreeg weer de plaats die het toekwam; het licht ervan werd weer op de kandelaar geplaatst. Zo zien wij in Nehemia 8 een volk dat bijeengekomen was rondom het Woord van God en dat met grote aandacht daarnaar luisterde. Er was niemand die op het appèl ontbrak. Het hele volk was als één man bijeen en luisterde urenlang aandachtig naar de voorlezing van de wet.

De terugkeer van het overblijfsel naar Sion was dus tegelijkertijd ook een terugkeer naar Gods Woord. Er was een geestelijk reveil. Het volk ontwaakte toen de bazuin van het Woord werd gehoord. De schriftgeleerde Ezra had hierin een belangrijk aandeel (vgl. Ezra 7:10). Hij trad voor het voetlicht om het Woord van God in het centrum van de aandacht te plaatsen en in de harten van de Israëlieten te prenten.

Het is ook van belang te letten op de plaats en de tijd, waarop het volk bijeenkwam om te luisteren naar Gods Woord. Plaats en tijd waren volkomen in harmonie met het *doel* van het samenkomen. De vergadering vond plaats op het plein voor de Waterpoort, en het water spreekt van de reinigende werking van Gods Woord (Joh. 15:3; Ef. 5:26). De poort was in die tijd de plaats waar de rechtspraak plaatsvond en contracten werden gesloten. Het volk stelde zich dus – zinnebeeldig gezien – onder het gezag van het Woord en onderwierp zich aan de wassing met water door het Woord.

Het bazuinenfeest

Men kwam bijeen op de *eerste* dag van de zevende maand (Neh. 8:1, 3). Dat was een belangrijke dag in de reeks van feesten die Israël jaarlijks vierde. Deze dag gold als de eerste dag van het burgerlijk jaar – dus nieuwjaarsdag – en luidde ook de laatste cyclus van feesten in na de inzameling van de oogst. Men vierde dan het bazuinenfeest, gevolgd door de Grote Verzoendag op de tiende en het Loofhuttenfeest op de 15e tot de 22e dag van deze maand. Volgens Leviticus 23 werd de eerste dag van de zevende maand, de nieuwemaansdag, aangekondigd door bazuingeschal.

Hoewel het profetisch gezien gaat om Israëls herstel in de laatste dagen, mogen wij dit ook op onszelf als christenen wel toepassen. De bazuin van het Woord werd

gehoord, en er vond een geestelijk ontwaken plaats bij het overblijfsel dat oren had om te luisteren naar wat de Geest tot de gemeenten heeft te zeggen (vgl. Openb. 2 en 3). Het was de *eerste* dag van de *zevende* maand: een *nieuw* begin gevolgd door toenemend licht, en dat in de tijd waarin Gods wegen hun voltooiing naderden. Het getal zeven spreekt van *volkomenheid*.

De Grote Verzoendag wordt in Nehemia 8 niet met name genoemd, maar wel het Loofhuttenfeest. Men vierde dit in gehoorzaamheid aan het voorschrift dat de volgende dag werd voorgelezen (Neh. 8:14-19). Dit was het slotfeest van de reeks van zeven feesten, het feest van de dankbaarheid en de blijdschap om alle ontvangen zegen in het Land, waarbij men ook terugdacht aan Gods goedheid in het verleden en de uittocht uit Egypte (Ex. 23:16; Lev. 23:43; Deut. 16:15).

Het Woord van God kreeg op die eerste dag van de zevende maand een prominente plaats. Er werd een podium gemaakt voor Ezra en zijn medewerkers, en het hele volk stond eerbiedig op toen het wetboek werd geopend. Iedereen was getuige van deze plechtige handeling, en men boog zich daarna ootmoedig neer met het gelaat ter aarde (Neh. 8:5-7). Het moet een indrukwekkend gezicht zijn geweest! De eerbied en de dankbaarheid voor het openen van Gods Woord heeft ons ongetwijfeld veel te zeggen. Misschien mogen wij in deze helpers van Ezra een beeld zien van de diverse gaven die de Heer aan de gemeente heeft geschonken, de herders en leraars die het Woord uitleggen. De bediening van het Woord is ware Levietendienst. God weet ieders werk te waarderen, zoals blijkt uit de vele namen die hier worden vermeld (Neh. 8:5, 8).

Een ander punt waarop ik wil wijzen, is de *uitwerking* van het Woord van God. Het bleef niet vruchteloos en de hoorders werden *daders* van het Woord. Enerzijds was er verootmoediging vanwege de vroegere ontrouw en afwijking, want er was rouw en droefheid bij het horen van de woorden van de wet. Anderzijds was er vreugde in de Heere vanwege alles wat Hij in Zijn genade nog aan het overblijfsel van het volk wilde schenken. Er was oprechte gehoorzaamheid aan Zijn geopenbaarde wil (Neh. 8:10-13).

Dit hoofdstuk vertoont veel overeenkomst met Ezra 3, waar wij ook zowel *gejuich* als *geween* vinden bij het leggen van het fundament van de nieuwe tempel. En geldt het niet altijd dat Gods Woord *tweërlei uitwerking* heeft? Enerzijds is er vermaning nodig, anderzijds vertroosting. Enerzijds verootmoediging, maar anderzijds versterking van het geloof. Gods Woord is aan de ene kant zoet als honing in de mond, maar in ons binnenste bewerkt het bitter berouw en droefheid naar God (vgl. Ezech. 2:8-3:3; Openb. 10:9-10).

De Grote Verzoendag en het Loofhuttenfeest

De belangstelling voor het Woord was ook niet van voorbijgaande aard; men stelde zich niet tevreden met één dag Bijbelstudie! De volgende dag was er opnieuw een samenzijn, waarbij men de Schrift onderzocht en het voorschrift ten aanzien van het Loofhuttenfeest vond (Neh. 8:14-16). Onmiddellijk handelde men in overeenstemming met wat men had gelezen en trof de nodige voorbereidingen voor de viering van dit feest. Zoals reeds is opgemerkt, wordt de Grote Verzoendag hier niet vermeld. De *verootmoediging* die op die dag vereist was (Lev. 23:27-32), was echter wél aanwezig bij het volk – reeds op de eerste dag van de zevende maand.

Hoe dit verder ook mag zijn, het is duidelijk dat de definitieve, profetische vervulling van deze hoge feesten nog niet heeft plaatsgehad. De Grote Verzoendag komt voor Israël als de Messias terugkeert uit de hemel, en het volk van God een rouwklacht zal aanheffen over Hem die zij doorstoken hebben (Zach. 12:10). Daarna volgt het grote Loofhuttenfeest: er zal duizend jaar lang dankbaarheid en blijdschap zijn vanwege alle zegen die God voor Zijn volk heeft bereid. Zo liep het appèl voor de Waterpoort ten slotte uit op de viering van het Loofhuttenfeest op het plein voor de poort en ook elders.

De oproep om naar Gods Woord te luisteren had dus heerlijke gevolgen. En het bleef ook verder centraal staan, want elke dag van het Loofhuttenfeest werd eruit voorgelezen (Neh. 8:17-19). Laat deze wens om Gods Woord te horen ook bij *ons* aanwezig zijn, zodat ons gebed is: 'Geef dat Uw Woord steeds door ons wordt gehoord!' We kunnen ons uiterlijk bevinden op de plaats die naar Gods gedachten is, ver van het grote Babylon. We kunnen de Tafel van de Heer opnieuw hebben opgericht, en samenkomen in de naam van de Heer. We kunnen het gezag en de vrije werking van de Heilige Geest erkennen te midden van de gemeente. We kunnen het huis van God en de stad van God herbouwen, zodat de wereld ziet wat de gemeente naar Gods gedachten is. Maar wat zal dit alles ons baten als het niet gepaard gaat met het oprechte verlangen om Gods Woord te horen en te doen? Want dát is het kenmerk van een waarachtig geestelijk reveil.

Oude Sporen 2018

